

İNSANLIĞIN KORUNMASI

“İnsan”, sanki normal bir doğal canlıymış gibi, -onun- hayat sahasını(faunasını) koruma misyonuna soyunan, “çevrecilik” adında bir moda-akım zuhûr etti... Bunlar insanlığın doğal çevreyle vâki olduğunu sanıp, doğal çevreyle bâki olacağına inanmaktalar... Halbuki birbirlerine refleksif etkileşimle bağlı elemanlardan müteşekkil bir “eko-sistem”, dağlık arâzide yankılanan sesler gibi sönümlü –yâni ölümlü- bir varlıktır... İnsan ise, böyle bir sistemi –canlılığın beslenme ve üreme gibi temel karakteristiklerine karşı çıkmakla- inkâr(negasyon) ederek varolmuş ve dolayısıyla de ölümsüzlüğe aday olmuş bir yaratıktır... Onun için esas mesele insanlığın korunmasıdır. Dünya’daki Eko-sistem’in idâmesi ise, sâdece insanlığın uzaya intikâli süreci ile senkronize edilmesi gereken bir zamanlama meselesidir.

O halde demek ki bazı hayvan türlerinin idâmesini sağlamak için fonlar ayrılır ve uzmanlar çalıştırılırken, insanlığın total popülasyonunu kontrol etmek için hiçbir şey yapmamak, tam da kapitalistçe bir mürâilik ve hainliktir aslında... Yâni “kapitalist” denilen mahlûk, dinsel paradigmaya dokunmadan ve üremenin her insan için hak ve görev olduğu aforizmasının itibârını sarsmadan, bilimsel görünme ve bir takım uzman bilimcileri yanına çekme kurnazlığını yutturabilmektedir hâlâ... Yani bir bakıma, peygamberler devrini –günümüzde- sürdüren baş aktörlerdir kapitalistler... Ki bu misyon da aynı zamanda, peygamberlerin, insanlığın doğal bir felâketle son bulacağı şeklindeki meşhur “kıyâmet” senaryosunu sahnelemeye çalışmak anlamına gelmektedir.

Halbuki peygamberler, ateşin kullanımıyla başlayan “akıllı insan” devrinin uygarlık(medenîlik) adındaki kültürünü oluşturmuş Tanrı-Kral’ların ahvâdıdır. Ve de sâdece, onların tesis etmiş olduğu kastî işbölümü düzeninin yıkılması sürecinde –bireysel topluma geçişte- öncülük yapmışlardır; ama Tanrı-Kral’lardan kalma beslenme ve üreme kurallarını da aynen devam ettirmişlerdir... Yâni Tanrı-Kral’lar gibi peygamberler de, “Panteist Zon” adını verdiğimiz Tabu’lu başlangıç kaosunun anti-tez’i veya inkârcısı konumunda olan, dolayısıyla de insanlığın başlangıcını idrak edemeyen insanlardır. Onun içindir ki bugün hâlâ “kast içi evlilik” mecbûriyeti, “akraba evliliği” alışkanlığı olarak, kastların değişmez geleneksel meslekleri de “baba mesleği” kavramı şeklinde devam etmektedir. Hatta yöremizdeki “reenkarnasyon” inancı bile, dağılmış kastlardan bakiye bir inanç olarak, o kastların dağıtılmasında önayak olmuş peygamberlerin dinlerine kadar nüfûz etmiştir. Çünkü –kadîm devirlerde- kastlar arası geçişler ancak, ölüp de tekrar Dünya’ya gelmek sûretiyle mümkün(yâni imkânsız) sayılır, ama –kastlar arası- gizli cinsel ilişkiler yüzünden görülen tip benzerlikleri de bunun ispatı olarak görülürdü...

Demek ki aslında peygamberler de, insanlığın “başlangıç” kaosundan bîhaber olup Tabu’ları abartılmış yasaklar saydıklarından dolayı, Tanrı-Kral’lardan devraldıkları ahlâkî kurullarla(engellerle) içgüdüler arasındaki çelişkiyi çözümsüz(antagonizma) sanmışlar ve onun için de insanlığın sonu hakkında bir mahviyet(Kıyâmet) öngörmüşlerdir. Halbuki Tanrı-Kral’lar ve peygamberler devrinin anti-tez’i konumunda bulunan bugünkü “sentez” aşamadan baktığımızda görüyoruz ki, böyle bir antagonizma sözkonusu değil... Ortada sâdece, insanlığın gelişimi yönünde yönetilmesi gereken bir “diyalektik çelişki” mevcut...

İnsan, yüzbinlerce yıl süren ritmik tepinmeler şeklindeki grupsal âyinlerde kazandığı “ritm melekesi” ile varolmuş, ve bu kazancın îcâbı olarak da, beslenme ve üreme etkinlikleri üzerine fiilî yasaklar edinmiştir. Ama sürecin sonunda kazandığı akli ile de hayvanlığını –yâni düzenli beslenmeden ve çiftleşmeden varlığını sürdüremeyeceğini- idrak ederek, genlerine kadar geçmiş olan “tabusal yasak” korkusunu(ve anlayışını) aşma gayreti içine girmiştir. Onun için de, ilk uygarlıkların kurucusu olan Tanrı-Kral’lar mârifetiyle ihdas edilen kurullar çerçevesinde, grupsal ve periyodik olarak beslenme ve “karı-koca (roman)” evliliği şeklindeki -kutsanmış- çiftleşme etkinlikleri teşvik edilmiştir. Ki bu arada, cinsel temas husûsundaki mahcûbiyeti yenmek üzere tapınaklarda bu işe mahsus “kutsal fâhişe” kadroları bile ihdas edilmiştir... İşte bu “diyalektik çelişki” yüzündendir ki, insanlığın “akıl gücü” kapasitesi ile “kas gücü” kapasitesi, bütün tarihî devirler boyunca birbiri aleyhine çoğalıp azalmış, ve bunlar arasındaki denge de ancak, Tanrı-Kral’lardan ve peygamberlerden gelen “ahlâkî kural”lar vâsıtasıyla iyi-kötü korunabilmiştir... Ama peygamberler devrinden itibâren, bâzi peygamberlerin, Tanrı-Kral’ların cinsel ilişki

hakkında ihdas etmiş oldukları kural ve/veya kısıtlamaları avam tabakasına mahsus sayarak kendilerini fuhşa kaptırmaları ve seks güçleriyle övünmeleri yüzünden, tabusal yasakların ahlâkî kurallar şeklinde devam etmesi bile derinden derine sorgulanarak gereksiz görülmeye başlamıştır... Zaten peygamberlerin, aklın kurnazlıklarına kapılarak –faydalı bir amaca mâtuf olarak- uydurdıkları ve/veya Tanrı-Kral’lardan ödünç aldıkları bir “Tanrı” kavramına istinâden “Tabu’ları yıkma” (yani aklın temelini yok etme) ve de insanları özgürleştirme(!) hevesleri (ve iddiaları) pek meşhurdur...

Bugüne gelindiğinde ise, gelişen iletişim araçlarıyla milyonlarca insan birbirlerine o kadar yaklaşmışlar, iç içe geçmişler ve halkların çeşitli dinî, ahlâkî kuralları da o kadar –birbirleriyle- uzlaşmaz şekillere bürünmüşlerdir ki, insanların çiftleşme içgüdüleri önünde artık etkin ve inandırıcı hiçbir engel kalmamış gibidir. Dolayısıyla de insanlığın “akıl kapasitesi”ni yiyip tüketmesi, ilk defa bu kadar kolay hâl gelmiştir. Şayet aklın bilincine varıp da, eski paradigmaları değiştirecek “geri-etkime”li düşünce-davranış sistematüğini tesis edemez, ve de geleneksel hayat anlayışından çıkardığımız programları bilgisayarlara yüklemeye devam edersek, bu bilgisayarlardan en gelişmiş ve yetkili kılınmışlarından biri bir gün –kendini İsa Mesih yerine koyarak- kıyâmet gününü ilân edecek ve hatta bu felâketi fiilen başlatabilecektir. Onun için, gelinen bugünkü “sentez” aşamada artık, insanlık “tabu”ları hatırlayıp bilince çıkarmalı ve gereğini yapmalıdır. Çünkü dinî ve ahlâkî mugâlâtalardan bundan sonra artık, insanlarda mistik bir cinnet hâli yaratmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Ki zâten cinsel cinnet hâli ile dinsel cinnet hâli de birbirini besleyen fenomenlerdir; çünkü aklın gıyâbında gerçekleşen cinsel aktiviteler ancak, ifâde ve izah biçimleri olarak sâdece “misticizm” edebiyâtı içinde kendilerine bir yer bulabilmektedirler...

Bu cümleden olarak önce –özellikle- gençler ve yaşlılar, aseksüel hayâta özendirilmeli, ve idârî mevkilere de öncelikle bu insanlar getirilmelidir. Ve bu arada, tam kapasiteyle seksî bir hayat yaşayan orta-yaş insanının aklının tam kapasiteyle (ve objektif olarak) çalışmayacağı, onların, “üreme mevsimi insanları” olarak, ancak mâzur görülebileceği hususu da –düşüncelerin ve/veya gündemlerin nefis kontrolü ve meditasyona tevcihi ile birlikte- herkese iyice anlatılmalıdır... Sonra da her türlü seksî müsâbakalar ve oyunlar ile cinsiyeti özendiren ve tahrik eden “ambalaj”, “garnitür” veya “fetiş”lerin her türlüşünün alenîyeti önlenmeli, ve bu gibi etkinlik ve ürünler, cemiyetten tecrit edilmiş özel mekânlarda pazarlanmalıdır... Yâni bugünkü “umumhâne” veya “genelev” kavramı içine, her iki cins de, hem sermâye hem de müşteri olarak, eşit şartlarda “müdâhil” edilmelidir artık... Yâni, her konuda arz-talep dengesi gözetilen “serbest pazar”cı kapitalistlere, bu hususta kendilerini peygamber sayma ayrıcalığı tanınmamalı ve böylece de, -peygamber referansları ile desteklenen- toplumsal statülerinin mistik üstünlüğüne son verilmelidir. Dolayısıyla de, kadın bilincinin çarpıklığı veya şeytânîliği düzeltilmelidir... Ayrıca, alışkanlıklara, tiryâkiliklere hitap eden çeşitli tad, lezzet ve görüntülerle kamufle edilerek sunulan ağır ve –genel olarak- zararlı besinlerin satışı da kısıtlanmalı, ve bunların reklâmları da yasaklanmalıdır...

Tabii, bütün bu tahdit ve düzenlemeleri yapmak için gereken dinamizmi elde etmek –ve toplumun gündemini belirlemek- üzere de her şeyden önce gençler için Panteist Zon Kulübü kurulmalıdır. Çünkü insan aklı –yaptığı tüzük, yönetmelik ve kanunlarla- sâdece “sistem” kurmaya elverişlidir; ama bunların ihtiyâca binâen –ve de çoğunluk oyu ile- değiştirilmesi, her zaman ileriye doğru bir gelişmeyi ifâde etmez... Bir toplumun rutin bir ilerleme temposu kazanabilmesi için, bütün toplumsal sistem kurallarının ve uygulamacılarının, aklın yapılandığı –ve de esas itibarıyla nefis terbiyesi ve meditasyonla uğraşıldığı- “Panteist Zon”dan ayıklanacak inisiyâtörlerce murâkabe ve ikâme edilmesi gerekir. Ki toplumsal devinim, sistemlerin otomatik olarak yenilediği bir “sistematik” hâlinde müspet bir fonksiyon icra edebilsin...

Kalıcı –ve ölümsüz- olan ve sonsuza kadar da, mârifet gösterip olgunlaşarak veya yükselerek sürececek olan keyfiyet, insanlık bilincidir. Tek bir ferden kalıcılığı (veya ölümsüzlüğü), bu bilince yaptığı katkı ile ölçülebilir ancak... Bu olay kozmik bütünlük hâlinde ele alındığında, şekilden şekle girerek devinen bir varlığın kendini idrak(veya tanıma) süreci gibi görünmektedir... Yâni “bilinçlenme”, tanrısal bir süreçtir aslında; ama tek boyutlu bir olay değildir... Her kurulan(oluşturulan) yeni oyunda, bilinçlenme süreci katmerlenerek gelişmektedir herhalde...

Demem o ki, akli başında olan irâdî insanlar için ölüm hiçbir zaman korkutucu veya ürkütücü bir olay sayılmamıştır... Zamanın bilgi donanımı ve bilinç seviyesine göre, ister “atalarımın rûhuna kavuşacağım”

desinler, ister “daha güzel bir âleme taşınıyorum” diye düşünsünler, belirli bir seviyenin insanları, ölümü daima iyimser olarak yorumlamış ve karşılamışlardır. Ve üstelik geride kalanlar için, üzülüp paniklemesinler diye görkemli cenaze törenleri bile icat etmişlerdir. Çünkü “ölümsüzlük”, insanlığın –canlılığı inkâr ederek- varoluşunun başlıca gâyesidir; ve bilinçli bir insanın bu amacı içinde hissetmemesi imkânsızdır...Ve bilinçli insanların yakınlarında bulunanların da –onlarla melekî rezonansa girerek- ölüm korkularını aşmamaları olanaksızdır...

O halde demek ki, “ölü gömme” ritüellerini, sâdece peygamberlere mahsus bir icatmış gibi görüp –bu saatten sonra- dini yüceltmenin âlemi yoktur artık... Hatta “şehitlik” gibi bir ölümsüzlük pâyesinin bile, sâdece peygamberlerce bahşedilebilecek bir özel durum olmadığı da ortadadır artık... O halde, -devlet gücüyle- ölü gömme ritüellerini tek bir şablonda birleştirerek, tek bir dînî görüşün ve teşkilâtın emrine sunmak, “sosyo-politik bir spekülasyon”dan başka bir şey değildir...

Meraklısına Not:

“Panteist Zon” kavramının, -âşına olduğumuz- bir karşılığı da “kadîm zaman” deyimini ile ifâde edilendir. Çünkü bu deyimle ifâde edilen kavram da, hem “en eski zaman” hem de “her zaman” anlamına gelmektedir. Ve onun içindir ki bu deyim, bazen “kadîm zamanlar” veya “kadîm devirler” şeklinde de kullanılmaktadır... “Panteist Zon” veya “Kadîm Zaman” terimleri ile anlatılmakta olan kavram aslında, insanlığın veya birey-insan’ın oluşum kaosu anlamını taşımakla birlikte, aynı zamanda bütün bilim dalları için bir laboratuvar alanını da ifade etmektedir... Katılımcılar için ise –kulüp adıyla legalize edilmesi gereken- bu alan, hem eğlence, hem eğitim, hem tedâvi(terapi) veya meditasyon, hem de seçim ve sıralama etkinliklerinin yeralacağı bir “düşünce-davranış disiplini”nin oluşum alanı demek olacaktır...

Aslında, felsefî anlamdaki “analiz” metoduyla bu kavramlara ulaşabilmek mümkün değildir. Toplumsal analiz metoduyla varılabilecek en elementer ünite veya toplumsal unsur (veya toplum atomu), ateşi kullanan ve konuşan insan topluluklarıdır...

Fizikî Kozmos’un alt sınırını teşkil eden maddi elementlerin atomlarından da, Sosyal Kozmos’un alt sınırını teşkil eden ateşi kullanan ve konuşan insan topluluklarından da daha derine inebilmek için “soyutlama” veya mücerretleştirme(abstraction) metodunu kullanmak gerekir. O zaman –fizikte- anlaşılacaktır ki, bu metodla tecrite alınan ve mekânı daraltılıp sıkıştırılan unsurlar, aynı anda her yerde bulunabilme imkânına kavuşmaktadırlar. Ki bu da, niteliklerinden(dış ilişkilerinden) arındırılarak yalınlaştırılan her kavramın, bir eşikten sonra genelleştiğini ortaya koymaktadır... İşte “panteist zon” veya “kadîm zaman” terimleriyle ifade edilen kavram da böyle bir fenomeni anlatmaktadır aslında... Yâni en eski(kadîm) insan topluluğu demek, her zaman ve her toplumun içinde oluşup oluşup dağılan, ritme bağlı davranış ve duygu rezonansını(eşitireşimini) hâvî -yani arkadaş veya kankardeş- insan grupları demektir...

ALİ ERGİN GÜRAN- 13/07/07